

Jdeme s Rumbou lesem. Abyste netápali, Rumba je on. Ne, nejsem na kluky, ale máme s Rumbou společný zájem. Já a Rumba jsme trampové. Trampové jsou, pro vaši informaci, lidé, kteří ve specifických uniformách a se specifickým vybavením pobytují v přírodě. Ty uniformy a vybavení nejsou zrovna moc praktické. Vymýšlely to nějaké armádní štáby pro nějakou dávno minulou válku. Specializované firmy vymýšlejí stále vhodnější, nepropustnější a pohodlnější věci do přírody. Ale my trampové lpíme na svém, abychom světu dokázali, že i s tak nepraktickými věcmi se dá v přírodě přežít.

Jdeme s Rumbou lesem a neprší. To je zvláštní, kdykoliv jdu s Rumbou na tramp, prší. Když jdu na tramp s jinými lidmi, někdy prší, někdy neprší. S Rumbou prší vždycky. Ráno koukám na internet, nad Evropou modro jak z reklamy, jen kdesi za Azorskými ostrovy se krčí tlaková níže. Ale odpoledne Rumba vystrčí nohu z vlaku, tlaková níže je tady a než stačíme doběhnout do nádražní hospody, jsme na kost. Jezdím s Rumbou rád. Je s ním sranda. I když vlhká. Napsal jsem další odstavec a pořád ještě nepadla ani kapka. Něco divného visí ve vzduchu. Něco se asi stane.

Přemýšlel jsem, jestli by se téhle Rumbovy vlastnosti nedalo nějak využít ke globálnímu klimatickému řešení. Třeba že bysme jezdili trampovat na Saharu. Šlapem si to s Rumbou dunami a nad Saharou chčije, beduíni čumí a hospodářství kontinentu začíná zkvétat. Rumba mé úvahy zavrhl s tím, že na Saharu nejede vlak. Letadlo Rumba nepovažuje za trampský dopravní prostředek. Rumba je konzervativní ortodox, černý kontinent má smůlu.

To by na úvod povídky stačilo. Dozvěděli jste se, co je to tramp, co je Rumba za člověka, z čeho vyplývají nečekané klimatické změny a my jsme s Rumbou mezitím došli na kemp. Pokud tápete, kam jsme to došli, pak vězte, že trampský kemp je místo, kde trampové spočinou, spí, připravují pokrmy, konzumují a věnují se hudbě, sběru lesních plodin a výjimečně i sexu. Namítnete, že totéž se dělá v autokempu a máte pravdu. Ty rozdíl se ale dost obtížně popisují.

Sedíme s Rumbou na kempu. Oba máme velký hlad a obrovskou nechuť něco dělat. Ačkoliv příručky tvrdí opak, nejvýraznější vlastností trampa je lenost. Měl by tu být ještě někdo třetí, kdo by teď rozdělal oheň, hodil něco na pánev a nakrájel chleby, zatím co my dva bychom hleděli do kraje a přemýšleli o volnosti, dálkách a kamarádství. Zatím jsme si s Rumbou nikoho takového nepořídili, tak hladovíme.

*

Hladověli jsme tak ještě drahnou chvílí s pohledy zabořenými do modrých obzorů. Vtom se to

stalo. Bylo to jako v té nejblbější tramské povídce: z lesa vyšla dívka.

Dívka nebyl úplně nejpršnější výraz, kus by bylo přiléhavější. Vypadala, že ještě nemá volební právo, ale zato má všechno, co k pořádné ženské patří. Nejpodivnější bylo, jak byla oblečená: měla pohory a na zádech usárnu, ale jinak jen minisukni a blůzičku a nebýt toho, že obé bylo vyvedeno v tramských barvách, mohla klidně přicházet z nějaké diskotéky. Jinak už neměla nic. Dalo se předpokládat, že má pod tím oblečením ještě nějaké prádlo; ale to v této fázi povídky není pro děj zatím nijak podstatné. Jo, abych nekecal: ještě ponožky měla.

Rumba zíral jako blbec, ale protože nemáme na kempu zrcadla, nebylo mi zřetelné, jak se s nastalou zápletkou vizuálně vyrovnávám já. Už i jemu došlo, že mezi nás přišla bytost z tramského komiksu. Akorát nebyla namalovaná; ani v komiksu, ani na obličejí.

Rumba byl ze situace evidentně mnohem vyprděnější než já. To máš z toho, že čteš romantický tramský povídky z Avalonu, blbečku, myslel jsem si, ale mně samotnému taky nebylo moc do slov.

*

Pak to promluvílo.

-Ahoj. Můžu si přisednout?

Aby ti u toho ohniště nenastydla prdelka, pomyslel jsem si, protože já v naší osadě platím za největšího drsňáka, ale nahlas jsem co nejvlídněji řekl:

-Jasně, buď tu jako doma.

Ve skutečnosti jsem měl opravdu starost o její zdraví, protože z lesa už začal studeně táhnout večer. Já jsem fakt dost dobrej člověk!

-Tohle je Rumba a já jsem Majk, zakončil jsem uvítací projev.

-Já jsem Světluška.

To mě fakt porazilo. Nádherný jméno, dost mi to sedělo s představou toho komiksu, jak na jedné bublině já představuji nás a na druhé bublině ona roztomile vycení zuby a řekne: Já jsem Světluška. Chvilí je nadupaná budoucím dějem a vy šilháte o pár stránek dál, kam se ten příběh vydá. Jenže v komiksu by ti dva trampové líně nezírali a oheň by už dávno vesele plápolal.

Není to až tak nezábavné, sledovat, jak se krásná dlouhovlasá sedmnáctka pohodlně zabydluje ve vašem výsostném teritoriu. Dalo se vlastně očekávat, že budeme s Rumbou tento večer oba sbaleni, akorát se zatím nevědělo, kdo z nás dvou bude sbalen vydatněji. Ani já, ani Rumba jsme neměli s podobnou situací dost zkušeností. Po pravdě řečeno byl to můj první vandr, kdy z lesa vyšla krásná holka.

*

Vzal jsem situaci do svých rukou. Už jsme si všichni řekli, jak se jmenujem a taky se dost na sebe vynakoukali. Vstal jsem a významně pravil:

-Jdu pro dřevo.

Zvolil jsem ďábelskou strategii. Budu se chvíli toulat po lese a sbírat klacky a zatím ti dva se budou ořukávat a za chvíli si Rumba vytuneluje celou svou slovní zásobu. Pak se vrátím, převezmu štafetový kolík a začnu obsypávat prostor kempu svým charisma.

Když jsem se vracel, ti dva se skláněli nad ešusem. To, co se rodilo v nádobě, vypadalo slibně, jejich spontánní spolupráce mne už tolik nerozradostňovala. Rychle jsem rozdělal oheň, abych se blýskl nějakou tramskou dovedností. Rumba byl rozhodně lepší vařič, ale já měl v rukávu pro dlouhý letní večer ještě spoustu trumfů.

*

Připadalo mi, že je nedostatečně oblečena. Ve smyslu očekávaných ranních teplot. Jinak

Světluška

Napsal uživatel Michal Jupp Konečný
Neděle, 14 Říjen 2018 22:51

samozřejmě naopak. Je mi ale už mnoho let známo, že ženy jsou ochotny fyzikálně trpět za účelem být krásná. Za dvě hodiny bude drkotat a bude ráda, že jí třu kolena a okolí svou mužnou dlaní, abych jí předal trochu lidského tepla. Je ovšem taky možné, že její odhalené česky skončí v pařátech mého kamaráda Rumba.

-Není ti zima?, položil jsem otázku a hned jsem cítil, že byla poněkud neoriginální a eventuálně i předčasná.

-Mně většinou nebývá zima.

Jak spisovně řečeno! Zubí se na mě, ale já přesto cítím, že džentlmen se mladé lesní dámy na takové věci neptá. Gól do mé brány. No tak počkej, ty fyzikální exote, rána tady bývají hodně chladná.

Ale Rumba už nese na stůl, přesněji na placák, přiléháme k němu ze tří stran. Je to chutné, výživné a kalorické a při šmejdění lžič v nádobě moje ruka občas neúmyslně zavadí o jinou ruku.

Soumrak přišel dojíst zbytky, přidávám na oheň. Rumba si zapaluje cigáro. Sociologický miniprůzkum zjistí, že Světluška a já jsme nekuřáci.

-Hraješ na kytaru?, kladu otázku, aby se řeč pohybovala.

-Bohužel ne. Ale umím jiné věci.

-Co například?, pídí se Rumba.

Chvilí váhá, jako by nevěděla, jestli nám to má říct. Právem.

-Umím létat.

-To jako na rogalu?, chce upřesnění Rumba.

-Ne.

-Nebo eroplánem?, připojuji se k melodii Rumbových otázek.

-Ne. Jenom tak.

-Jak jenom tak?

-Normálně. Odrazíš se a letíš.

-Jak letíš!?! Jakože letíš, kam chceš?

Ten dialog začíná nabírat na obrátkách. Stávám se posluchačem a královsky se bavím.

-Kam chci.

-I když je silnej vítr?

-I když je silnej vítr.

Vypadá to, že na rozdíl ode mne jí to Rumba baští. Vymyslete lepší kombinaci, než že je holka krásná, přátelská a ještě je s ní sranda.

-Ty sis Rumbo nevším, jak je Světluška aerodynamická.

Světluška mi odpoví úsměvem. Vypadá to, že je schopna přijímat i hodně nekonvenční poklony.

-Tak ukaž!, jde si za svým Rumba.

Světluška beze slova vstane, uhladí si sukni a stoupne si na placatý kámen. Pak několikrát zamává rukama jako křídly a – vznese se. Normálně se vznese a zůstane asi metr nad zemí. A visí tam furt, jak upoutaný balon!

-Ty vado!, ozve se ze strany, kde sedí Rumba.

Popis toho, jak jsme teď oba s Rumbou z toho pryč, by zabral asi čtyři stránky. Tak jen stručně: Já s Rumbou jsme z toho vyjevení, zmatení, vyplesklí, neschopní slova, zaskočení, bez dechu, jak Alenka v říši divů, popletení, vykulení, připitomělí a trochu udivení.

Ta holka se fakt vznáší. Před chvilkou tady s náma dlabala z jednoho ešusu a teď je metr nad námi. Tak jo: 1. Žádný figl nebo optické klam to není. 2. Zhypnotizovat nás nemohla, hlavně já

nejsem ten typ. Na základce jsem naopak já zhyponotizoval jednu holku a byl z toho průser, protože jsem ji nedokázal vzbudit. 3. Halucinogeny. Mohla nám dát houbičky do jídla, ale to bylo dobře zamíchaný, jedla by to taky. No možná tady někde teď sedí vedle mne a kouká sama na sebe nahoru, jak tam visí. To taky ne, střízlivějc a nezfetovanějc jsem se už léta necítil. Můj světonázor se hroutí. Jsou věci mezi nebem a zemí... Například teď zrovna je tam Světluška. Máme kamarádku, která létá. Co tomu řeknou kluci? A lidi v práci. Mami, chodím s holkou, která umí létat. No to jsem přehnal; létá ano, ale ještě spolu nechodíme. Je to složitý chodit s holkou, která na rande přiletí?

Mezitím už to Světlušku přestalo nahoře bavit nebo usoudila, že kvóta naší vyplešklosti se naplnila. Elegantně se snese na zem a posadí se k ohni naproti nám.

Nemá smysl se ptát, jestli je v tom nějaká finta. Víím, že není. Tak se radši věcně zeptám:

-Jak dlouho tam vydržíš?

-Když mám hlad nebo žízeň, tak musím dolů. Nebo když se mi chce čurat.

-To tam nejde?

-Jednou jsem to zkusila a nedopadlo to dobře.

My kluci máme tohle ve vzduchu jednodušší. Jenže zase holt nelítáme.

Rumba se přece jenom zkusí zeptat:

-Hele, támhle tu šišku na tom nejvyšším smrku bys mi dokázala přinést?

Místo odpovědi si uhladí sukni, stoupne na balvan, zamává a začne stoupat.

-Hele, neměli bychom ji přijmout do osady?, vzdychne Rumba.

Ale než to stačí domyslet, Světluška se střemhlavým letem snáší přímo k němu a šišku mu vrazí do otevřené pusy. To přistání kvalifikuji v tomto těžkém terénu jako dost riskantní, ale Rumba zřejmě potřeboval dostat za vyučenou.

Byl to krásný klouzavý let. Myslel jsem, že by měla mít aspoň nějaké krovky a pod krovkami křídla, ale ona jen tak zamává rukama a vznáší se. Že by měla takhle krásná holka někde nějaký přídatný motor, je taky hovadina. Nad námi prostě plulo rogallo s krásnými dlouhými vlasy a dizajnersky perfektně tvarovanými řadry.

*

Dál můžu klidně několik odstavců vynechat. Seděli jsme u ohně a vedli řečičky, co se vedou, když je lidem fajn a přitom se nic moc zásadního neudělo. My s Rumbou jsme byli rádi, že máme takovou kamarádku. A ona byla evidentně šťastná, že neklademe blbé otázky, jako kde k tomu přišla, jak to má dlouho, jestli se dá doletět do Afriky, a tak.

Oheň už zestárnul a potichu se ochladilo. Rumba nám popřál noc a splynul se svou mumíí.

Seděli jsme se Světluškou opření o stejný strom. Abych tu situaci interpretoval správně, byla to její ruka, která mě nahmatala. Netoužil jsem zrychlovat běh dějin.

-Jaké to je tam nahoře?, zeptal jsem se.

-Nádherný.

Chvíli přemýšlela.

-Víš co, něco mne napadlo.

Postavila se přede mne:

-Chyť se mne kolem krku. A drž se hodně pevně.

Pak zamávala rukama o poznání víc a už jsme se vznášeli. Zastavili jsme asi dva metry nad zemí. Doufal jsem, že se Rumba nevzbudí.

-Vejš si s tebou netroufnu. Taky bych tě asi neunesla.

Přesto to bylo krásný. A jak jsme tam spolu pluli, najednou se přihodilo, že jsme se políbili.

Ještě, že jsme byli jen dva metry nad zemí....

Světluška

Napsal uživatel Michal Jupp Konečný
Neděle, 14 Říjen 2018 22:51

*

Zkontrolovali jsme, že jsme oba celí. Trošku šok to přeci jenom byl. Musel jsem si odskočit. Světluška se mezitím pokoušela probudit oheň. Když jsem se vracel z lesa, už jasně zářil. Jenže to nebyl oheň. To zářila Světluška.

Viděla, že jsem se vrátil.

-No tak už to víš. To jste se museli učit v biologii. Zamilovaným světluškám svítí zadečky. Objal jsem ji. Celý kemp přede mnou byl ozářen jasným světlem.

*

Rumba byl za svědka v tmavém obleku a Světluška tvrdila, že mu to moc sluší. Mně připadal legrační. Zato Světluška celá svítila.

*

Narodily se nám tři holčičky. V několikaminutových intervalech po sobě. Je s nimi dost fofr. Ale v sobotu dopoledne vyletí oknem na pískoviště a my se můžeme se Světluškou pomilovat.

Pořád se se Světluškou moc milujeme. Taky naše tři holčičky svého tátu moc milují. Tím pádem doma dost ušetříme za elektriku a za žárovky. *Z knihy povídek „Udělal mi něco s palcem“, kterou jsem napsal v dobách, kdy jsem se hodlal stát tramským Hemingwaem. Knihu vydal Avalon.*